

Punt de vista

Toni Lodeiro

Redactor de la revista *Opcions* / Oriol Martí Colom

Del «bueno, bonito, barato» a la «Nova Cultura del Consum»

Tu també vas aprendre, amb la tele o a casa, que consumeixes de manera intel·ligent quan el que compres és «bueno, bonito y barato»? Has rebut, de diferents maneres, el missatge que tenir un cotxe nou —i si pot ser més car que el de la veïna— et pot fer sentir millor, més segura i important?

Ens han venut, i hem comprat, el conte que la «societat de consum» i la llibertat d'escollir entre una àmplia gamma de productes és el millor camí cap a la felicitat i la prosperitat. Però estem descobrint altres cares de la moneda: la llibertat de fer servir cadascú el

seu cotxe implica greus nivells de contaminació de l'aire a les ciutats; la comoditat de comprar productes molt envasats implica una alta despesa pública en tractament de residus i espais públics més bruts; el dret de comprar roba i aliments *low cost* comporta la destrucció de la nostra indústria tèxtil i forts cops a la nostra pagesia i petit comerç (que genera més ocupació i redistribució de la renda que les grans multinacio-

nals i superfícies, que concentren la riquesa en poques mans) i el creixement de l'atur —influint pels factors anteriors i agreujat per un sobreendeutament fruit en part d'un consumisme induït— ha fet perdre la llar a milers de famílies (43 desnonaments al dia a Catalunya).

En aquest segle XXI toca caminar cap a una «nova cultura del consum» més conscient, saludable i sostenible enfocada a cobrir les

nostres necessitats d'avui sense comprometre les de demà, d'una manera compatible amb una vida digna per a la resta d'habitants del planeta. Aquesta aposta, lluny de ser «una amenaça per al PIB», és una oportunitat d'enfortir el nostre teixit productiu i comercial generant més i millor ocupació, a més a més dels evidents beneficis per a la nostra salut i paisatge.

Cap a aquest nou referent d'èxit personal i col·lectiu i de model econòmic només podem avançar amb el compromís coordinat d'administracions públiques, empreses, societat civil organitzada i persones consumidores. Recordem que aquest model és defensat pel Papa en l'encíclica *Laudato Si* que és internacionalment conegut com el «Bon Viure» i reconegut com a paradigma a seguir en constitucions com les de Bolívia o l'Equador.

A webs com *opcions.org* pots trobar més informació sobre aquesta proposta i moltes idees i exemples de bones pràctiques. Et pica la curiositat?

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona
secretaria@catedralbcn.org

Finalment!

Reconec que el títol «Finalment!», a primera vista, no té res a veure amb el misteri de Nadal. No és una expressió que doni alguna pista sobre el contingut del que vull expressar. La raó és senzilla, fins i tot, tal vegada infantil. Què em passa?

Que cada Nadal recerco els llibres de poesia. I, després de girar un full i un altre full, no trobo cap escrit que m'agradi. Sí, se troben escrits populars: l'Infant Jesús, Maria i Josep, el bou i la mula, pastors i reis i,

àdhuc, masies catalanes... M'agrada passejar-me per les parades de figuretes, a la plaça de la Catedral, i mirar el deler dels infants i el seu rostre innocent; ells col·locaran, potser amb una certa anarquia, les figures del pessebre.

Bé, segueix l'anècdota. Que no trobo cap font literària que em brindi un poema, una poesia, una prosa que m'inspire. Enguany, de fet, he estat de sort. He aconseguit trobar uns versos bonics que em deixen escriure més tranquil i que

fan tal com segueix: «*L'INFANT DE BETLEM*. Tu dorm i reposa, Infant de Betlem! / que mentre tu dormis desperts estarem. / La Verge et vigila, no tinguis neguit. / Descansa i somnia, / que encara fa nit. / Els àngels l'adoren, / s'engronsa el bressol. / Damunt el seu rostre / traspuntarà el sol. / Estrelles, ferides / del goig de la nit, / es penjen als rinxols / del Nen adormit. / Pastors i pastores! / no féssiu remor... / Canteu-li amb veu dolça, dolceta cançó» (R. Muntañola, Barcelona 1963).

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà
ynaraja@gmail.com

Okupes? La meva «casita de papel»?

Fa uns dies vaig sortir d'una casa on hi havia anat per pur tràmit. La família no m'era desconeguda, però sí que em va resultar desconegut l'habitatge. Esperava una altra mena de convivència i vaig tenir la sensació que allà el que hi havia era una *okupació* de l'espai, tot i que n'eren els propietaris.

Se'm va ocórrer, no sé per què, una cançó molt antiga, tant que la situo en la meua infantesa. Parlava d'una *casita de papel*, de un *nido en las montañas y dulces besos...*

Com ha de ser una llar familiar cristiana?

Ara m'adono que he llegit descripcions de cabanes o barraques d'Àfrica o de l'Amazònia, on conviuen les famílies aborígenes. Retrocedint en el temps i referint-se a la casa de Pere de Cafarnaüm, relats de la vida i coexistència dels seus i la seva relació amb els veïns. Ara bé, no recordo, ni tampoc no he trobat a les revistes o a la premsa, cap assaig senzill referit a la vida al pis d'una ciutat, en una caseta adossada dels afores o en una apartament de muntanya. Aquest estudi, la descripció i la utilització dels habitatges, ajudaria molt a conèixer la realitat familiar, cèl·lula elemental de la societat i de l'Església. Ser conscients d'aquesta realitat és primordial per emprendre i enfocar l'evangelització en la nostra civilització o cultura.

La notícia que ens subministra l'Escriptura, referent a la convivència de la Sagrada Família a Betlem o Natzaret, s'assemblaria a la d'un antre amb *okupes*?

Si un dia Crist anunciés que ve a visitar una família, els que hi viuen haurien de canviar d'hàbits?

Les estadístiques diuen la gran estimació que se sent per la família. Es tracta de vivències o de cohabitació senzilla? No ens enganem.

L'esposa, evidentment, exerceix la seva professió, en aquest cas, és executiva qualificada i per això, a l'horari laboral, cal afegir-hi classes de perfeccionament d'anglès. Un fill dedica el seu temps en solitari a fer els deures escolars i a repassar i enviar missatges i wathsaps. L'altre està d'entrenament. La noia ha anat a gimnàstica. El pare, indolent, llegeix la premsa o mira la televisió. Després farà el sopar que compartirà amb algú de casa; els altres el trobaran a la nevera, si no s'han quedat a fer un mos al bar del costat.

Amb qui es trobaria el Senyor? Amb qui podria passar una estona, si ningú no té temps?